

99 X 99

WOORDEN

ROBERT VAN DER MEULEN

DON SOEPBOER



Inkijkexemplaar



Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2021

Copyright © Robert van der Meulen, auteur

Copyright © Don Soepboer, illustrator

Omslag vormgeving Probeeld

Illustraties Don Soepboer

Binnenwerk vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio

Illustraties Don Soepboer

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-58-5 | NUR 303

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

99 X 99
WOORDEN

ROBERT VAN DER MEULEN
DON SOEPBOER

Voorwoord

Nog niet zo lang werd ik aangesproken door een mevrouw.

Ze had zich het droeve lot van de hoofdrolspeelster uit een verhaal van mij dusdanig aangetrokken dat zij er slecht van had geslapen.

Ze vroeg: ‘Maak jij alles mee waar jij over schrijft?’

‘Absoluut, er is geen letter gelogen,’ antwoordde ik.

Ik moest denken aan de bijna vergeten schrijver F. B. Hotz die ooit zei:

‘Bij mij moet de werkelijkheid niet een verhaal worden, maar het verhaal werkelijkheid.’

En zo is dat.

Want, voor wie naar buiten kijkt en een binnenwereld beschrijft is alles waar.

Ik wens u veel leesplezier.

Robert van der Meulen,

mei 2021



(H)ECHTSTRESS

‘Verleden jaar heb ik Joost ontmoet. Volgende maand gaan we trouwen. En nu heb ik last van bindingsangst. Want als je kiest voor het ene, laat je het andere onontdekt. Toch?’

De jonge vrouw oogt verrukkelijk maar lijkt in weinig een blijde bruid. Door de frons op haar voorhoofd zijn mijn zorgen voor Joost.

Stel dat hij, met heel zijn hart, voorwaardenloos gaat voor haar? Niet geheel ondenkbaar gezien haar ravissante verschijning.

Stel dat zij het onontdekte wil blijven ontdekken? Zullen ze elkaars geluk kunnen maken? Joost mag het weten.

Ik gun haar veel meer bindingsangst. Graag heel gauw.

*B*uiten woedt het.

Dat wil zeggen, in Enschede en meer steden relt men er deze avond lustig op los.

Dat alles ontgaat ons, want hierbinnen woedt het ook. Wij spelen RISK. En dat haalt altijd het beste in ons boven.

Vooral bij de jongste, die zich strategisch vergaloppeerd heeft en nu een Endspiel van Verschroeiide Aarde voert richting zijn broer die hij persoonlijk verantwoordelijk acht voor zijn spelleed.

Vol jongemannentestosteron wervelt hij de rode dobbelstenen, houdt zijn adem in, laat los en ziet ... 1-1-2.

Nee, het zit hem niet mee.

Ik ben bang dat ik diezelfde uitkomst nu bellen moet.

1971

*M*et zijn wijsvinger volgt hij het grillige pad van een regendruppel op de buitenzijde van het autoraam. Hij ziet het waterstaartje schoksgewijs krimpen.

Het samenspel van in plassen weerschijnend lantaarnlicht, wimperharen en traanvocht maakt dat hij de mooiste kleuren zien kan.

De Simca ruikt naar skai en natte hond.

‘Weet je nog dat ik vertelde dat mama erg ziek is en dat ze misschien niet meer beter wordt? Nou, vanmorgen is ze doodgegaan,’ had zijn zus zojuist gezegd. Haar stem klonk kalm en vertrouwd, licht zelfs, alsof ze zei dat ze nog even brood halen moest bij Bakker Bos.

A-WOP-BOP-A-LOO-BOP-A-LOP-BAM-BOOM!

Een voordeel van rijden in virustijd is dat de autobaan er aangenaam overzichtelijk uitziet. En dan is een ritje Noordzee strandwaarts extra genoeglijk.

Zij zet de radio aan. We vallen midden in de meest opzweepende, onbekommerd-vrolijke, rock-'n-roll song ooit. De ruimte, de zon en het lied werken aanstekelijk, al gauw hoor ik mezelf dan ook luidkeels meeblèren: 'Toetie Froetie, ome Loewie.'

'Zou die oom van hem nou wel of geen Toetie Froetie blijven,' vraagt zij.

'Nou, ik denk dat ze er beiden wel pap van lustten,' antwoord ik. Haar schaterlach werkt aanstekelijk.

Het kon weleens een aardig weekendje worden.

ACH LIEVE TIJD

Bij het uitruimen van de woning tref ik een schoenendoos vol familiefoto's, een allegaartje van drie generaties, gevangen in sepia, zwart en wit. Op een ervan zie ik een bejaarde man. Mijn opa.

Gestoken in oudemannenpak, kaarsrechtzittend in zijn oude mannen fauteuil voor de zwartglanzende Jaarsma kolenhaard, rookt hij in de mooie kamer zijn gematteerde Agio. Mijn jonge vader – veel jonger dan ik nu – zit naast de oude heer. Op tafel staat een fles brandewijn. Met schenkduitje. Waarschijnlijk betreft het een zondagochtend.

Hun beider zo kenmerkende houding zie ik terug in die van mijn zoons.

Even slik ik iets weg.



ACHTER HET NET

‘Aha,’ roept de dikke visboer, ‘ziedaar, de laatste connaisseur!’
Met opvallend lichte tred loopt hij naar voren en neemt de klant vanachter zijn vette brillenglazen bewonderend op.
‘Dus, u dacht: laat ik eens gezellig zeewolf bestellen? Nou, laat ik dan meteen duidelijk zijn: ik heb het niet! Topvisje hoor, maar de meeste Polderlanders denken dat zeewolf het broertje is van zeehond.
Kibbeling, jahaa, dát kennen ze. Tenminste, dat denken ze. Dat het de verzamelnaam is voor resten gemengde witvis weten ze dan weer niet, hè.
Ach, ik laat ze mooi.
Maar voor u, mesjeu, heb ik morgen zeewolf. Beloofd!’



ADEMPAUZE

‘Adem die rook dan ook niet in, dom kind,’ kijft ze.

De kleuter op haar schoot loopt rood aan ten gevolge van een onstuimige hoestbui. De vrouw lijkt weinig aangedaan, maar houdt de veroorzaker nu wel ostentatief bij de kleuter vandaan.

‘Maar mevrouw, dat kan toch zo niet,’ stamel ik.

‘Kan ik er wat aan doen?’ reageert ze gebeten: ‘ik doe mijn best haar niets te laten inademen. Alleen, ze zit niet stil en dan gaat het soms mis. Ik kan het haar wel duizend keer uitleggen maar ze leert het niet.

Trouwens, waar bemoei jij je eigenlijk mee ...?’



Let's play
10/15
1/20

IBIZA
BALEARIC ISLAND
SPAIN

ADRES ONBEKEND

*D*e ansichtkaart toont het zorgenvrije decor van een palmenstrand in blauw azuur. Aandachtig probeert ze het kriebelhandschrift op de achterzijde te ontwarren. ‘Ik overwinter, hier op onze plek, liefs uit Ibiza, Herbert’, leest ze.

Ze kent die plek, uit een tijd dat hun beider geluk simpelweg gelijke tred hield.

Later zou ze, weinig succesvol, proberen hem uit haar geheugen te wissen. Naarmate de jaren verstreken was het stil geworden. Stilller dan ze wilde toegeven. Voor trots koop je niets, bedacht ze. Ze zou een kaartje terugsturen. Ze zoekt en vindt het oude adresboekje.

Bij de H ontbreekt een pagina.